

Arrest

nr. 70 684 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 9 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

*“(N.H.) (...) geboren te Shtupeq op X
(N.S.) (...) geboren te Vranoc op X
+kinderen
(N.A.) geboren te Gupingen op X
(N.B.) geboren te Shtupeq 1 Madhe op X
Nationaliteit Kosovo
adres(...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 30.09.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

-Het aangehaalde medisch probleem van (N.H.) kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 16 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 08.07.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat de voorgelegde medische stukken de arts-adviseur niet toelaten het risico in de zin van Art. 9ter, §1 te bevestigen.

Dusdanig is het eveneens onmogelijk de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de eventuele benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kosovo, te onderzoeken.

-Het aangehaalde medisch probleem van (N.B.) kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen,

Uit het verslag van de arts-adviseur van 08.07.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat het ter staving van de aanvraag voorgelegd medische getuigschrift de arts-adviseur niet toelaat het risico in de zin van Art9ter§1 te bevestigen.

Dusdanig is het eveneens onmogelijk de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de eventuele benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kosovo, te onderzoeken

- Het aangehaalde medisch probleem van (N.S.) kan niet worden weerhouden. als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 04.07.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een mediarite problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Kosovo. Betrokkene kan reizen, ze wordt best omgeven door familie of vrienden, maar echte mantelzorg met permanent toezicht is niet nodig.

Aangezien deze beslissing geldt voor het hele gezin, kan ze ook bij terugkeer naar Kosovo in het gezelschap van haar familie blijven.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kosovo. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar werkt met het Beveridgernodel waarbij gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget.

De medicatie benodigd voor de behandeling van de aandoening van betrokkene is begrepen in de Lijst van essentiële Medicijnen zoals opgesteld door de Kosovaarse regering. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering (onder het Kosova Consolidated Budget) en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

Wat de zorg betreft kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en haar nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met de aandoening van betrokkene gediagnostiseerd worden, naar het "Community Mantel Health Center" verwezen, waar consultaties en activiteiten voorzien worden.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot kan worden verondersteld dat hij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst in het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenoot arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 39 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kosovo geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp, bijvoorbeeld bij een van haar 2 zussen of broer, die volgens eigen verklaringen tijdens de asielprocedure in Kosovo verblijven.

Wat betreft de rapporten (UNCHR Kosovo november 2009, Country Sheet Kosovo januari 2009 en Amnesty International mei 2007 die aangehaald werden ter staving van de aanvraag :

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarovi Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EO, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : werkbeproeft Mr. (N.)) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben per aangetekende zending van 21 september 2011 bijkomende documenten aan het dossier toegevoegd. De verwerende partij was op het moment van de bestreden beslissing niet in het bezit van deze stukken zodat ze er geen rekening mee kon houden.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9ter, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

1.1. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd: (...).

1.2. Wat betreft de aanvraag in naam van (N.H.). De ambtenaar-geneesheer komt in zijn rapport van 08.07.2011 tot de conclusie dat hij de ernst van het probleem niet kan inschatten gezien er geen diagnose zou vermeld zijn. De verwerende partij volgt deze visie. Verzoekers zijn van mening dat de diagnose wel vermeld is en dat de ernst van het probleem wel ingeschat kon worden. Dr. Maquestiau vermeldde immers in zijn medisch attest van 31.01.2010 dat hij sequellen heeft van een trauma thv de rechterpolis en thv de cervicale wervelzuil. Bovendien wordt duidelijk in het medisch attest van Dr. Dujardin dat aan de universiteit van Leuven de diagnose van posttraumatisch syndroom werd vastgesteld en dat hij in de regio van Luik therapie volgt. De diagnose wordt dus vermeld. De ernst van het probleem kan dan ook ingeschat worden. De argumentatie van de verwerende partij die zich steunt op het advies van de arts-adviseur, kan dan ook niet gevolgd worden. Minstens had de arts-adviseur of de verwerende partij aan verzoekers de mogelijkheid moeten geven voor het aanbrengen van bijkomende gegevens. Gezien de verwerende partij dit niet heeft gedaan heeft deze het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

1.3. Wat betreft de aanvraag in naam van (N.B.). De ambtenaar-geneesheer komt in zijn rapport van 08.07.2011 tot de conclusie dat hij de ernst van het ziektebeeld niet kan bepalen, niet tot een correcte diagnose kan komen en niet zou weten welke behandeling er werd ingesteld. De verwerende partij volgt deze visie. Verzoekers zijn van mening dat deze visie niet kan gevolgd worden.

Dr. Maquestiau vermeldde immers in zijn medisch attest van 31.01.2010:

- dat (B.) een psychologisch trauma vertoont van een lichamelijk trauma, dit is de diagnose,*
- dat psychiatrische opvolging noodzakelijk is, dit is de behandeling,*
- dat een terugkeer naar zijn herkomstland een psychologische decompensatie tot gevolg kan hebben, dit is de ernst.*

De argumentatie van de verwerende partij die zich steunt op het advies van de arts-adviseur, kan dan ook niet gevolgd worden. Minstens had de arts-adviseur of de verwerende partij aan verzoekers de mogelijkheid moeten geven voor het aanbrengen van bijkomende gegevens. Gezien de verwerende partij dk niet heeft gedaan heeft deze het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

1.4. Wat betreft de aanvraag in naam van (N.S.). De verwerende partij beslist ten onrechte dat de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 98ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond is.

1.4.1. Vooreerst benadrukken verzoekers dat de verwerende partij de medische aandoening van mevrouw niet in vraag stelt. Bovendien bestaat er ook geen discussie over het feit dat deze medische aandoening een reële risico inhoudt op hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt in Kosovo.

1.4.2. Daarnaast verwijzen eisende partijen naar de medisch attesten toegevoegd aan het dossier. Zo vermelden de medisch attesten duidelijk dat er een oorzakelijk verband is tussen de problemen die mevrouw heeft gekend in haar herkomstland en de aandoening waaraan zij nu lijdt. De problemen in het land van herkomst hebben de familie gedestructureerd en hebben bij mevrouw de aandoening veroorzaakt waaraan zij nu lijdt. Een terugkeer naar het land van herkomst zal de gezondheidssituatie van mevrouw niet verbeteren, niet stabiel houden, doch helaas enkel maar verslechteren. Verzoekers verwijzen naar hun stuk 2 zoals toegevoegd aan de aanvraag 9ter. "Kan de patiënt reizen naar het land van herkomst? Waarom niet? Neen, reden: risico voor versterken van het psychiatrisch probleem. Zijn er volgens u gezondheidsrisico 's in geval van terugkeer naar het land van herkomst? Verergering van het depressiesyndroom en de symptomen van het type post traumatische." De verwerende partij noch de ambtenaar-geneesheer hebben met vernoemd argument rekening heeft gehouden. De beslissing laat tevens na dit gegeven te weerleggen, waardoor er een manifest gebrek is aan de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij gehouden is.

1.4.3. *Eisende partijen benadrukken eveneens dat de verbetering van de situatie van het gezin niet enkel afhangt van de mogelijkheden van behandeling in haar land van herkomst doch ook van de verbetering van de levensomstandigheden aldaar. Een terugkeer naar Kosovo zal duidelijk geen verbetering van de levensomstandigheden als gevolg hebben (eisende partijen hebben alles achtergelaten en zullen van nul moeten herbeginnen en het is volledig onzeker of een heropbouw van hun leven aldaar wel mogelijk zal zijn, zeker gezien de medische situatie) en bijgevolg ook geen verbetering van de medische situatie van mevrouw.*

1.4.4. *Er wordt geen rekening gehouden in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met de elementen die door verzoeker worden aangehaald. Eisende partijen benadrukken dat zij aan de aanvraag 9ter een aantal overwegingen van het UNHCR, Country of Return Information Project (netwerk van ngo's, gefinancierd door de EU) en Amnesty International hebben toegevoegd. Deze zijn verschenen in rapporten die dateren van begin januari 2009 en december 2009 en zijn nog steeds geldig (zie stukken 6 t/m 8 bij de aanvraag 9ter). Hieruit blijkt voldoende dat de gezondheidszorg in Kosovo ernstig tekort komt en dat mevrouw bij een terugkeer naar haar land niet de nodige medische zorgen zal krijgen. Het aantal psychiaters/neurologen/psychologen in Kosovo is manifest ontoereikend. Er zijn 38 psychiaters en 9 psychologen voor de ganse Kosovaarse bevolking dat ongeveer 2 a 2,5 miljoen mensen betreft! (bron: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/49afal3alc.html>) Deze informatie is nog steeds actueel en nog steeds beschikbaar (laatst geconsulteerd op 08.09.2011) op de website zoals aangegeven in de aanvraag 9ter. Zowel de ambtenaar-geneesheer als DVZ hebben nagelaten om de inhoud van vernoemd rapport te weerleggen. Stellen dat behandeling in het algemeen mogelijk is, is niet voldoende. Door de standpunt van UNHCR niet te volgen, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringswet, voornamelijk artikel 3 van de desbetreffende wet. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering, 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (Rv.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R. v. St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; Rv.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519). Krachtens de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.*

1.4.5. *Daarnaast zijn er elementen aanwezig in Kosovo waarvan de verwerende partij op de hoogte is, doch waarvan zij doet alsof zij hiervan geen kennis heeft. Zij baseert zich keer op keer op niet correcte of achterhaalde informatie, terwijl zij op de hoogte is van de catastrofale werkelijkheid waarin eisende partijen zullen belanden in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst. Zo verwijzen eisende partijen naar het arrest van de raad voor Vreemdelingenbetwisting van 30.06.2011 met als nummer 64.269 in de zaak RvV 67.402 / II, een arrest waarvan verzoeker de argumentatie tot de hare maakt.*

Dit arrest is immers eveneens van toepassing in huidige zaak gezien het in casu eveneens over Kosovo gaat en de aandoening een psychische/mentale aandoening betreft. Bij terugkeer zal de situatie van mevrouw verslechteren (supra), gezien zij opgevolgd moet worden door een neuropsychiater en een psychotherapeut...

Het arrest vermeld het volgende: (...).

1.5. *DVZ is derhalve in gebreke gebleven om de beslissing afdoende te motiveren. De beslissing van verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd en dient te worden nietig verklaard."*

3.2.1. Met betrekking tot N.H.

Verzoekers betogen dat wel degelijk een diagnose werd gesteld en dat de ernst van de medische problematiek kon vastgesteld worden. Verzoekers verwijzen naar het medisch attest van 31 januari 2010 waarin gesteld werd dat verzoeker sequellen heeft van een trauma ter hoogte van de rechterpols en de cervicale wervelzuil. Verzoekers verwijzen tevens naar het medisch attest van Dr. Dujardin waaruit blijkt dat verzoeker een posttraumatisch syndroom heeft en een behandeling volgt. Verzoeker stelt dat hij minstens de mogelijkheid had moeten krijgen bijkomende gegevens te verstrekken.

De bestreden beslissing steunt op het verslag van de ambtenaar-geneesheer dat stelt:

"Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest dd. 31.01.2010 van Dr. Maquestiau, huisarts te Saint-Vincent, blijkt dat betrokkene sequellen heeft van een trauma thv de rechterpols en thv de cervicale wervelzuil. De

pathologie thv de cervicale wervelzuil zou behandeling door een specialist vereisen. Om alle verwikkelingen te voorkomen zou betrokkene nu geen lange reis kunnen maken.

- Verwijzend naar het medisch attest dd. 31 .03.2012 (allicht 2011) van Dr. Marc Dujardin van de huisartsengroepspraktijk te Luik, blijkt dat betrokkene kinesitherapie krijgt op de praktijk. Aan de Universiteit van Leuven zou de diagnose gesteld zijn van posttraumatisch syndroom. In de regio Luik volgt hij therapie.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene de sequellen vertoont van een trauma aan de rechterpols en dat hij ook een probleem heeft thv de cervicale wervelzuil. Om welk probleem het juist gaat, kan ik niet afleiden uit de stukken die mij werden voorgelegd. Er wordt geen diagnose vermeld. Ik kan dus ook de ernst van het probleem niet inschatten. Betrokkene krijgt wel kinesitherapie op de huisartsenpraktijk te Luik.

Verder spreekt de huisarts van posttraumatische stress waarvoor betrokkene in therapie zou zijn Het medisch dossier laat mij niet toe te de ernst van het ziektebeeld te bepalen Welke medicatie neemt betrokkene, welke psychotherapie wordt er verstrekt aan welke frequentie. Hoe evolueert de aandoening? Door welke psychiater of psycholoog wordt betrokkene opgevolgd?

De mij voorgelegde medische stukken laten mij niet toe het risico in de zin van Art 9ter §1 te bevestigen.”

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.”

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies rekening heeft gehouden met de neergelegde medische attesten. Verzoekers tonen niet aan dat de analyse van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk

of incorrect is. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op grond van dit advies besluit dat de aanvraag ongegrond is.

3.2.2. Met betrekking tot N.B.

Verzoekers betogen dat het attest van Dr. Maquestiau van 31 januari 2010 op voldoende wijze de diagnose, behandeling en ernst beschrijft. Door geen verdere uitleg te vragen dienaangaande zou verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden hebben.

De bestreden beslissing steunt op het verslag van de ambtenaar-geneesheer dat stelt:

“Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest dd. 31.01.2010 van Dr. Maquestiau, huisarts te Saint-Vincent, blijkt dat betrokkene (B.), een psychologisch trauma vertoont ten gevolge van een lichamelijk trauma dat zijn vader opliep en dat psychiatrische opvolging nodig is om latere gevolgen van dit trauma te verminderen. De huisarts meent dat betrokkene niet naar zijn herkomstland kan terugkeren zonder daar een psychologische decornpensatie te doen.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene een psychologisch trauma vertoont ten gevolge van een lichamelijk trauma dat zijn vader opliep en dat psychiatrische opvolging nodig is om latere gevolgen van dit trauma te verminderen. Het medisch dossier laat mij niet toe de ernst van het ziektebeeld te bepalen, laat mij niet toe tot een correcte diagnose te komen, laat mij niet toe te weten welke behandeling er werd ingesteld en of er überhaupt een behandeling werd ingesteld. Werd er door een kinderpsychiater een evaluatie verricht? Hoe evolueert de aandoening?

Gezien deze gebreken laat het ter staving van de aanvraag voorgelegd medisch getuigschrift niet toe het risico in de zin van Art 9ter §1 te bevestigen.”

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.”

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de

schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies rekening heeft gehouden met de neergelegde medische attesten. Verzoekers tonen niet aan dat de analyse van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk of incorrect is. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op grond van dit advies besluit dat de aanvraag ongegrond is.

3.2.3. Met betrekking tot N.S.

Verzoekers betogen dat de gezondheidstoestand van mevrouw N.S. niet zal verbeteren wanneer zij gedwongen wordt terug te keren naar Kosovo, zoals zou moeten blijken uit een medisch attest, bijgevoegd aan de aanvraag 9ter. Verzoekers zouden voldoende hebben aangetoond dat de gezondheidszorg, en in het bijzonder met betrekking tot terugkerende asielzoekers, onvoldoende is in Kosovo.

De bestreden beslissing steunt op het verslag van de ambtenaar-geneesheer dat stelt:

“Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene in 2008 werd gediagnosticeerd met een depressieve toestand met angsten en slaapstoornissen en somatisatie, de gevolgen van post traumatische stress. Zij was getuige van geweld die op haar man werd gepleegd. Zij wordt door een psychiater en een psychotherapeute opgevolgd. Zij krijgt ook medicatie: Sipralaxa, Trazolan en Lormetazepam. Deze medicatie alsook psychiatrische opvolging moet in het land van herkomst beschikbaar zijn. Betrokkene werd niet gehospitaliseerd.

Zij kan reizen en ze wordt best omgeven door familie of vrienden, maar echte mantelzorg met permanent toezicht is niet nodig.”

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.”

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies rekening gehouden met de neergelegde medische attesten. Verzoekers tonen niet aan dat de analyse van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk of incorrect is. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op grond van dit advies besluit dat de aanvraag ongegrond is.

Verzoekers betogen dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat een terugkeer naar het land van herkomst zal de gezondheidssituatie van mevrouw niet verbeteren, niet stabiel houden, doch helaas enkel maar verslechteren. Verzoekers verwijzen naar hun stuk 2 zoals toegevoegd aan de aanvraag 9ter en dat geen rekening is gehouden met de rapporten die bij de aanvraag zijn gevoegd.

De bestreden beslissing legt, op basis van informatie aanwezig in het administratief dossier, de Kosovaarse gezondheidszorg uit. Tevens wordt op concrete wijze uiteengezet dat de bestreden beslissing geldt voor de hele familie, zodat verzoekster, bij een terugkeer naar Kosovo in het gezelschap zal blijven van haar familie. Er wordt tevens gemotiveerd dat haar familie een steentje kan bijdragen tot de financiële situatie van het gezin. Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat haar echtgenoot arbeidsongeschikt zou zijn. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat verzoekers in Kosovo geen familie, vrienden of kennissen hebben bij wie zij terecht kunnen voor tijdelijke opvang en/of financiële hulp, bijvoorbeeld bij één van de twee zussen van mevrouw S., die volgens haar eigen verklaringen in Kosovo verblijven.

De bestreden beslissing steunt op het verslag van de ambtenaar-geneesheer die op grond van een eigen onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in Kosovo:

“Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst. Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene)

- <http://esk.rks-gov.net/eng/dmdocuments/Health%20Statistics%202009.pdf>,
 - <http://www.msh-ks.org/en/produktet-medicinale.html>,
 - medisch-psychiatrisch verslag van Dr Afrim Cana dd. 02/07/2010
 - http://pharmaks.com/index.php?option=com_content&task=view&id=83&Itemid=29
 - Informatie afkomstig uit de M1:edCOL-databank
- o van International SOS van 20/01/2010 met uniek referentienummer 3020.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat psychiatrische zorgen beschikbaar zijn in centra voor geestelijke gezondheidszorg en dat opname in psychiatrie mogelijk is. Er zijn meerdere psychotherapeuten die ook privé werken. Er zijn huisartsen geografisch verspreid over het hele land.

Wat de beschikbaarheid van de medicatie betreft: Sipralexa = escitalopram is beschikbaar (Pharmaks) alsook Trazolan (=trazodon=Pharmaks). Lormetazepam is beschikbaar onder het equivalent lorazepam en er zijn ook andere gelijkaardige produkten te verkrijgen zoals alprazolam, oxazepam of diazepam (BMA 3020-nr 16-19).”

Hierbij moet evenwel worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten (Arrest RvS n° 207.380 van 15 september 2010).

De verwijzing naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 64.269 van 30 juni 2011 is niet dienstig, nu verzoekers geenszins aantonen dat de thans bestreden beslissing dezelfde formele motiveringsgebreken vertoont als de destijds bestreden beslissing.

Gelet op het feit dat de thans bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit komt dat de behandeling van de medische aandoening van verzoekster in afdoende mate in Kosovo kan gebeuren, mist de grief met betrekking tot de mogelijke verergering van haar medisch probleem bij een terugkeer, elke feitelijke grondslag.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC